DRUMUL SUFLETULUI DUPĂ MOARTE

Fraţii mei, să ne aducem aminte de nemurirea sufletului. Să ştiţi că suntem străini şi călători pe pământ. Auziţi ce zice Psaltirea: *Nemernic este omul pe pământ şi străin ca toţi părinţii săi.* Nimeni nu rămâne în lumea aceasta. N-am venit să stăm aici. Aici este o trecere necontenită; am răsărit prin naştere şi asfinţim prin moarte.

Sfântul acela, dumnezeiescul Iov, zice aşa: *Din pântecele maicii mele am căzut în groapă.* Aţi auzit? Atât i s-a părut viaţa pe pământ, după 400 de ani. Că Dumnezeu i-a mai dăruit 140 de ani de viaţă, după ce l-a încercat cu atâtea chinuri şi boli; şi atât i-a părut, că din pântecele maicii sale a sărit în groapă. O săritură i-a părut viaţa.

Voi nu auziţi cu ce ne aseamănă Duhul Sfânt? *Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; aşa va înflori.* Şi iarăşi: *Zilele lui ca umbra trec.* Şi iarăşi: *Zilele mele ca umbra s-au plecat şi eu ca iarba m-am uscat.* Şi iarăşi zice: *S-au stins ca fumul zilele mele şi*

oasele mele ca uscăciunea s-au uscat. Şi iarăşi: *Zilele anilor noştri ca pânza păianjenului.* Cu pânza păianjenului s-au asemănat zilele vieţii noastre. Adică, cât este de slabă pânza păianjenului, aşa-i de slabă viaţa noastră pe pământ; suntem umbră, vis şi floare pe pământ!

Dumnezeu zice lui Isaia: *Ascultă, o, proorocule, strigă şi zi aşa înaintea poporului: Tot trupul omului este iarbă şi toată slava omului este ca floarea ierbii. Uscatu-s-a iarba şi floarea ei a căzut, iar cuvântul Domnului rămâne în veac.*

Deci să nu punem bază pe viaţa aceasta, că-i umbră şi vis. Ştiţi ce rămâne în veci? Sufletul. Trupul vedeţi că se face ţărână. Că îngropăm şi dezgropăm morţii şi se fac în puţină vreme ţărână. Mai ales după o vreme nici oasele nu mai rămân; toate se fac nimic.

Asta-i şi porunca cea dintâi, *că pământ eşti şi în pământ vei merge.* Dar sufletul nu moare niciodată. Sufletul rămâne în vecii vecilor, că el este duh şi nu poate să moară. Aşa l-a făcut Dumnezeu.

Dar Mântuitorul ne-a înarmat cu o armă pentru toate veacurile, când a zis aşa: *Privegheaţi şi vă rugaţi, că nu ştiţi ziua, nici ceasul întru care Fiul Omului va veni!*

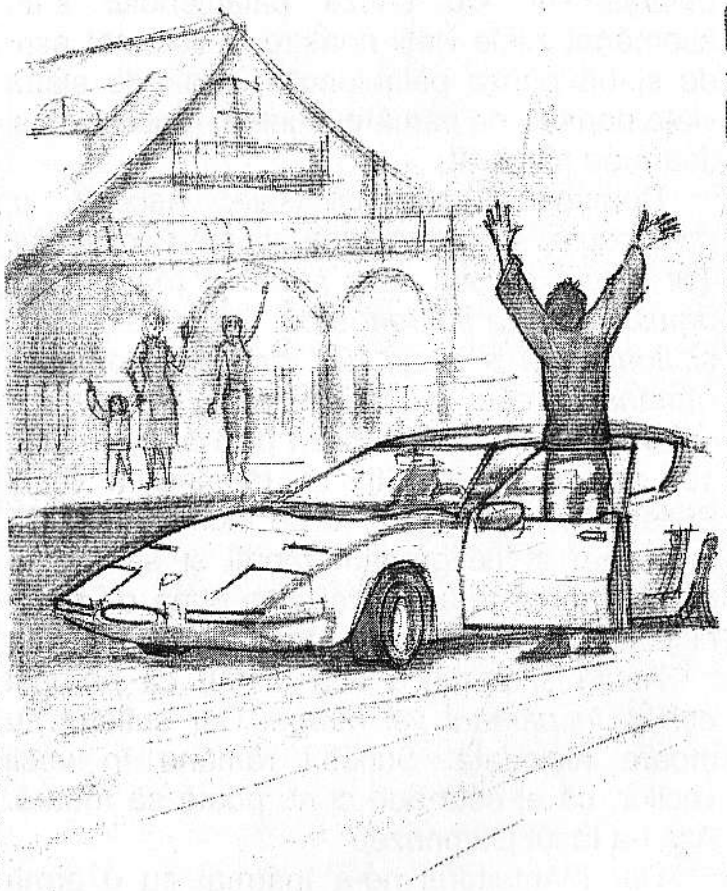

Nu ştim când plecăm din lumea aceasta. Că unul pleacă copil, altul tânăr, altul mai bătrân.

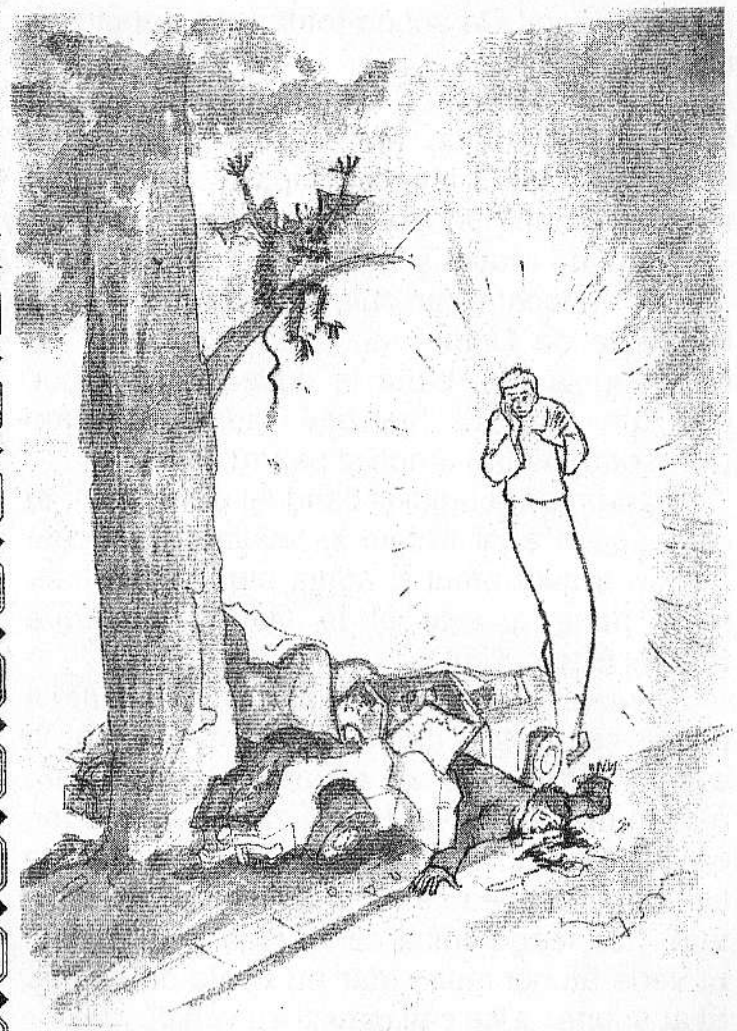

La unul se întâmplă moartea într-un accident, la altul dintr-un cutremur, sau vine un junghi peste noapte şi gata. Numai Cel de

sus ştie toate! De aceea totdeauna trebuie să fim pregătiţi.

Dar, ca să ştiţi ce se întâmplă cu sufletul când moare omul, am să vă spun care-i drumul sufletului imediat după moarte, după tradiţia Bisericii Ortodoxe.

De când murim şi până la 40 de zile, când are loc judecata particulară a sufletului şi se hotărăşte de Dumnezeu unde o să stăm, la bine sau la rău, până la Judecata de apoi, este un timp de tranziţie, adică un timp provizoriu, pentru drepţi şi pentru păcătoşi.

Când moare omul şi când îşi dă sufletul, în clipa aceea apar în faţa lui atâţia diavoli câte păcate a avut omul şi atâţia îngeri sfinţi câte fapte bune a avut el în viaţă. Aşa arată Sfântul Efrem Sirul.

Şi este o mare luptă atunci. Că sfintele puteri se luptă cu diavolii care vor să ia sufletul, că diavolii zic că este al lor, că are păcate mai multe; iar îngerii zic că este al lor, că are mai multe fapte bune. Şi este o mare luptă şi de aceea se teme sufletul să iasă din trup. I se leagă limba când vede toate astea. El vede atunci multe, dar nu poate să spună. El ar spune: „Uite câţi diavoli au venit!"

Părintele Eftimie de la Agapia Veche a văzut cu o săptămână înainte de a muri cum se luptau îngerii cu diavolii pentru suflet.

Şi zicea: „Uite cum se luptă! Îngerii Domnului sunt cu suliţe şi-i lovesc pe draci. Uite cum fug!"

Cu o săptămână înainte a spus când va muri, căci a fost un om ales al lui Dumnezeu, cum spuneau maicile. Dar nu toţi văd taina aceasta şi să o poată spune; o văd, dar nu o pot spune.

Atunci în ceasul morţii are mare îndrăzneală îngerul de la botez. Când vine acesta, toţi se dau la o parte.

Îngerul pe care îl avem de la Sfântul Botez are mare putere. De aceea, când vă rugaţi acasă, după ce aţi terminat rugăciunile, să faceţi şi câteva închinăciuni la îngerul pe care-l aveţi de la Botez şi să ziceţi aşa: „Sfinte îngere, păzitorul vieţii mele, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, păcătosul sau păcătoasa!"

Pentru că acest înger, nu numai că ne păzeşte acum, dar el ne păzeşte şi în vremea morţii, el călătoreşte cu noi prin vămile văzduhului, până la 40 de zile, şi îl avem de la dumnezeiescul Botez mare ocrotitor. Dacă nu ar fi el, diavolul ar face cu noi ce ar vrea.

Auziţi ce zice în Psaltire: *Nici să dormiteze cel ce te păzeşte.* Şi iarăşi zice: *Tăbărî-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de Dânsul şi-i va izbăvi pe ei.*

Deci este clar că îngerul este cel ce ne păzeşte şi în viaţa de acum şi după ce murim, până la 40 de zile.

Vine acel înger şi zice: „Daţi-vă la o parte! Eu ştiu viaţa acestui suflet de când s-a născut şi până acum". Şi îngerul, venind, începe a